

De pen gleed over het papier, soepel, zonder de minste aarzeling.  
De punt sprong naar de volgende regel.  
...maar nummer drie is gelukkig een meisje. Dat wilde ik graag  
vangen. Dat is taaier, denk ik. Het zal zeker vastgebonden worden.  
Zoals ik van plan was bij nummer twee. Ik ga de mond dichtplakken  
met tape. Als dat gedaan is, dan ga ik iets in de neusgaten  
steken. Propjes katoen of zo. Wat, daar ben ik nog niet uit.  
De hand begon te trillen. De woorden werden in het papier  
gedreven. Voortgestuwd door de jagende ademhaling.  
Op die manier kan ik rustig toekijken hoe het stikt in plaats van  
me te moeten concentreren op het touw om de hals en op mijn handen  
en ik kan dan zelfs foto's nemen. Bovendien zijn er dan geen  
striemen van het koord in de hals. Dat zal het de flikken heel wat  
moeilijker maken om de doodsoorzaak te bepalen. Ik moet er dan  
wel op letten dat ik zorgvuldig de lijmsporen van de plakband  
verwijder. Ik zie ze. De ogen. Dood en mooi.  
De pen gleed niet meer, ze kraste.  
Elektrocutie kan een zinnig alternatief zijn. Benieuwd of de  
dode ogen dan dezelfde uitdrukking zullen hebben. Misschien  
smelten ze wel. Of ze beginnen te sudderen, zoals een spiegelei.

# 1

De baby vloog door de lucht. Hij stootte schelle kreetjes uit en toen zijn lachende vader hem behendig opving, trok hij zijn ogen wijd open en er kwamen kuiltjes in zijn wangen.

'Kijk eens naar die lieve kleine baby, Diego.'

Er werd snel ingezoomd op twee sabeltandtijgers, die lenig om elkaar heen cirkelden en het tafereel gadesloegen.

'Is het niet leuk als hij naar ons etentje komt?'

'Wat is een etentje zonder hem?' klonk het leep. Bij de woorden: 'En Diego, breng me die baby. Levend', werd het stil. Heel stil. 'Want om van mijn wraak te genieten, wil ik hem.' Je kon de hartjes horen kloppen. Bij het woord 'vers', tussen de blikkende witte tanden geperst, durfde niemand nog te ademen.

Of toch. Een kind schuifelde nerveus heen en weer op de stoel. Niemand die het had gezien. Alleen hij. Hij wel. Zulke dingen zag hij. Moest hij zien.

Het kind, een meisje, tikte haar buurmeisje op de schouder.

Die keek opzij. Geïrriteerd, want ze schudde nijdig met haar hoofd en concentreerde zich prompt weer op het scherm, waar Manfred, de mammoet, een stapel hout neerkwakte en een schuilplaats begon te bouwen.

'Ik ben bekaf', zei Sid de Luiaard, antiheld van het verhaal.

'Wordt dat je schuilplaats?' klonk het laconiek, terwijl de mammoet met een denigrerende blik neerkeek op de ene stok die Sid had aangesleept.

'Hey, Manny. Jij bent groot en hebt veel hout nodig. Ik ben klein.'

'Je hebt een half stokje!'

'Ja, maar met mijn kleine stokje en mijn hoogontwikkelde brein maak ik wel vuur', antwoordde Sid. 'Vandaag wint het verstand het van de brute kracht, Manny. Wat denk je?'

Toen in de volgende scène Sid in de gietende regen zat en gelaten, zich wentelend in zelfmedelijden met zijn stokje vuur probeerde te maken, ging er een hilarische trilling door de zaal, maar voor Irina Gerlach, zeven, was net dat beeld, de associatie van de neerplenzende regen en zo nodig moeten te veel. Ze spande wanhopig haar spieren.

'Hilde. Ik moet echt. Dringend!'

Haar twee jaar oudere zus, vastgezogen aan het projectiescherm, wierp haar een zijdelingse blik toe.

'Ik heb je gewaarschuwd, Irina', beet ze, met vlammetjes in de ogen. 'Ik heb het je vooraf gevraagd.'

‘Ja. Maar...’

‘Niks te maren.’

Irina Gerlach duwde bedremmeld haar rokje tussen haar dijen, die ze stevig samenkneep.

‘Echt, Hilde’, smeekte ze. ‘Ik moet echt.’

Haar zus maakte een beweging met haar duim, in de richting van het gordijn, achter hen, dieprood en van zwaar fluweel, zoals een kwaliteitswijn. Irina zag een kier, een flauw lichtschijnsel.

‘Ga dan!’

‘Maar...’

‘Als je uit de zaal komt naar rechts, denk ik, en dan die lange gang door en dan de trap op.’

‘Welke trap?’

‘Dat weet ik toch ook niet. Vraag het daar maar. En laat me nu alsjeblieft met rust, Irina. Of wil je dat ik je poep kom afvegen ook nog!’

Toen er een irritant ‘Ssstttt...’ klonk, hield het gehakketak op.

Irina’s dijen gleden uit het zitje. Ze wurmde zich langs ontelbare kinderbenen, zocht steun tegen de muur en schuifelde voetje voor voetje naar achteren, naar de kier in het gordijn. Toen ze erdoor glipte, streelde het fluweel haar schouders. Ze liet haar ogen wennen aan het licht, draaide de hoek om en liep door een met rood vast tapijt beklede gang, die breed was, en griezelig leeg.

Toen ze snel de volgende hoek rondde en de snoepstand zag, wist ze dat ze op de goede weg was. Ook hier was geen levende ziel. Logisch, want Ice Age was nog maar een twintigtal minuten geleden begonnen.

Om de druk te verlichten perste Irina haar handen tussen haar dijen en ze hinkelde naar de uitgang. Hier was ze daarstraks binnengekomen, herinnerde ze zich. Een wc zag ze niet. Ze haastte zich de cafetaria in, waar een dame in uniform glazen stond te spoelen.

‘Mevrouw?’ klonk het beverig.

‘Ja, meisje’, antwoordde Linda Verstrepen, verstrooid, want alle films waren gestart en ze verwachtte geen bezoekers.

Toen ze het kleine meisje zag, met haar hand tussen haar dijen geperst, wist ze meteen wat er aan de hand was.

‘Hier aan de overkant, kindje. Achter je. De trap op en dan ben je er.’ Met een immense opluchting in haar blauwe ogen rende het meisje weg en Linda Verstrepen zette

glimlachend het glas in het rek. Toen ze het volgende glas begon om te spoelen, meende ze een schaduw te zien. Niet van een kind. Groter. Ze schonk er geen aandacht aan, zette het glas in de gootsteen, ging zitten en trok zuchtend haar handtas open. Gelukkig serveren we hier maar wat croques en bitterballen, dacht ze. Tijd dus voor een lekker sigaretje. Op de gezondheid van de mottige Waal die het sociale uitgaansleven nu wel helemaal de nek heeft omgewrongen. In ons mierenneukerslandje waar ze denken dat ze met klein jong te maken hebben. Nog nagenietend van haar imaginaire politieke statement blies de dienstster een vette paddenstoelwolk richting plafond en ze imiteerde de lijzige bromtoon van Fred, haar nieuwe vriend: 'En 't ergste van al. Dan moeten we nog op onze kop laten schijten door ne kakker van de ps nondedju! Maar wacht maar. Als ze niet rap iets doen. Ze gaan 't binnenkort geweten hebben, die van den sp.a.'

\*\*\*

Irina Gerlach scheurde met een gelukzalige glimlach om de lippen een velletje wc-papier van de rol. Ze meende een gestommel te horen. Dof, een eind van haar vandaan, maar toen een kraan werd opengedraaid, besepte ze dat er nog iemand in de toiletten was. Misschien wel haar zus.

'Hilde?'

Er kwam geen antwoord. Irina trok haastig haar slipje op. Ze wist niet zeker of ze de weg naar de juiste zaal nog wel terug zou vinden. Ze was vergeten om naar het nummer te kijken toen ze naar buiten was gerend. En de tickets had Hilde.

Ze trok snel de deur open.

Voor de wastafel stond een tengere man. Hij was sportief gekleed. Polo, windjack en sportschoenen. Hij keek haar aan, met vriendelijke ogen.

'Hallo.'

'Hallo', zei Irina bedeesd.

De man glimlachte, zette een pas opzij en zei: 'Doe maar', terwijl hij naar de kraan wees.

Irina, die de hint begreep, durfde niet anders dan haar handen te wassen. Wat zou die meneer niet van haar denken als ze het niet deed. Terwijl ze de kraan opendraaide, viel haar blik op het pictogram met de wandelende dame. Het leek of de man haar gedachten kon lezen.

'Mijn dochter, ons Joke, zit ook op de wc', anticipeerde

hij met een verontschuldigend lachje.

Het stelde Irina op haar gemak. Ze wreef haastig haar handen droog en wilde naar buiten lopen.

'Meneer?'

'Ja, kindje?'

'Kijken jullie ook naar IJs Age?' klonk het bedeesd.

'Ja, meisje.'

Irina bleef staan in de deuropening. Ze draaide op haar hakken. De man glimlachte gemoedelijk. Hij had hagelwitte tanden. En een fijn zwart snorretje. Het krulde mee met zijn bovenlip.

'En jij bent vergeten in welke zaal je moet zijn?'

'Ja, meneer.'

De man nam Irina bij de hand.

'Kom. Ik breng je gauw even terug naar je plaats.'

Irina pakte de haar toegestoken hand. De palm was klam. Was het dat wat haar deed aarzelen? Hij voelde haar twijfel.

'Joke, schatje, blijf zitten. Ik kom dadelijk uw poep afvegen. Ik ga heel even dit meisje terugbrengen. Oké, schatje?'

De man wachtte niet op een reactie en leidde Irina naar buiten. Ze daalden de trappen af. Voordat haar begeleider de gang in liep, spiedde hij naar links en naar rechts. De gang was leeg. Zijn hart bonkte tot in zijn tenen. En dan weer in zijn keel. Het was overal. Het sprong als een razend beest tegen zijn ribben aan.

Hij bleef staan, hield de parking in het oog en duwde, nogal theatraal, zijn handpalm tegen zijn voorhoofd.

'God!'

Het meisje keek hem afwachtend aan.

'Meneer?'

'God. Kind. Ik was al te laat en nu ligt ons Joke haar snoep nog in de auto. Rats vergeten.' Hij maakte een kwartdraai.

'Kom, we gaan het gauw halen. 't Is hier vlakbij.' Terwijl hij de woorden: "'t Is om de hoek' zei, voelde hij dat het kwaad was geschied. Het handje in zijn hand kwam tot leven. De pols draaide. De kleine vingers werden vuisten.

'Snoep. Auto. Vreemde man', woorden die mama én papa haar tot vervelens toe in het hoofd hadden geprent.

'Nee.'

Irina Gerlach stond pal. Ze probeerde haar hand los te wrikken, maar de man kneep nu nog harder. Hij trok haar mee, naar de uitgang. Ze rook zijn zweet. Ze keek met hulpeloze ogen naar het loket. De dikke dame was er niet meer.

‘Nee... ik wil niet...’ schreeuwde Irina Gerlach en ze liet zich vallen en begon met haar handen en voeten te trappen. ‘Godverdomme’, schreeuwde de tengere man en de metamorfose was totaal. Hij wrikte zijn hand onder Irina’s dijen.

‘Klein hoerenjong!’

Het meisje probeerde zich te verzetten maar de man liet plots haar pols los, pakte haar bij de kraag en trok haar met één forse ruk rechtop. Hij duwde haar voor zich uit.

Linda Verstrepen, opgeschrikt door het bijna dierlijke gehuil, duwde haar sigaret uit en liep naar de hal, van waar het lawaai kwam. Ze zag een man in een blauw windjack die een klein blond meisje voor zich uit duwde dat halsstarrig weerstand bood. Ze verzette zich met alles wat ze in zich had.

Toen het meisje achteromkeek en de roodbetraande ogen de dienstster aankeken, prevelde het kind: ‘Help. Help me alsjeblieft.’ Zo benauwend dat het leek of ze ging sterven. Alsof ze zuurstoftekort had en elk ogenblik het bewustzijn zou gaan verliezen. Maar de man gaf niet op. Hij bleef het strompelende kind in de rug duwen.

‘Meneer. Hela meneer!’ riep Linda Verstrepen ontzet.

Toen ze de tweede keer riep, bleef de man stokstijf staan. Misschien was het slechts inbeelding, maar de dienstster meende een siddering door zijn lichaam te zien gaan. Een enkele seconde bleef het akelig stil. Zoals een film die in slow motion wordt afgespeeld, waardoor de klank verdwijnt.

‘Zie je het nu, Mirte,’ schreeuwde de man witheet van woede, ‘zie je nu wat ervan komt. Straks gaan de mensen nog denken dat ik je een klap heb gegeven.’ Hij keek niet om. Zijn hand schoot tussen de dijen van het meisje en hij hees haar in één vloeiende beweging over zijn schouder en liep naar buiten. Hij mankte, sleepte met zijn rechtervoet. Naar het parkeerterrein liep hij. ‘Mama heeft je al honderd keer gezegd dat je hier niet alleen naartoe...’ hoorde Linda Verstrepen zijn wegstervende woorden en hier stond ze nu, schuddebollend in de lege hal, niet goed wetend wat ze ervan moest denken. Erachteraan gaan. De gedachte overviel haar. Iets doen. Misschien de nummerplaat van de auto noteren of zo. En dan? dacht ze. Wat is de volgende stap?

‘Niks, natuurlijk’, zuchtte ze en ze zag het dochttertje van haar zus voor ogen. Haar nichtje had zowat dezelfde leeftijd als dit meisje. Als die het zou wagen om alleen hiernaartoe te komen, dan zou er wellicht ook wat zwaaien achteraf. En

de komedie die ze soms speelde, gewoon om haar zin te krijgen. Dan liet ze zich simpelweg op de grond vallen, net zoals dit meisje. Linda Verstrepen draaide zich om en liep glimlachend naar de bar.

Kinderen. Zelf had ze er geen. Nog niet. Misschien ooit, dacht ze en ze lachte terwijl ze naar haar spiegelbeeld lonkte. Maar dan niet met Fred.

Amper vijf minuten later verscheen er een kindergezicht bij de deur. Ze leek op het andere meisje maar was ouder.

‘Mevrouw?’

‘Ja, meisje?’

‘Weet u waar de wc is?’

‘Daar, de trap op’, antwoordde de dienstster. Het meisje liep haastig weg. Linda Verstrepen hoorde haar snelle voetstappen. Een minuut later was ze er weer. Ze hijgde. Ze zag bleek.

‘Mevrouw?’

‘Heb je ’t niet ge...’

‘Mijn zusje. Heb je mijn zusje niet gezien?’

‘Je zusje?’

‘Ja, ons Irina’, stotterde het meisje, en haar wangen kleurden rood toen ze de vrouw zag nadenken.

‘En hoe ziet jouw zus er...’

‘Zoals mij. Maar kleiner’, hakkelde het kind. Ze danste van de ene voet op de andere en keek voortdurend achterom.

‘Irina? Irina!’

Ondanks de warmte, werd Linda Verstrepen ijskoud vanbinnen.

Haar lippen probeerden woorden te vormen. Woorden die, toen ze eindelijk kwamen, uit haar mond strompelden.

‘Is je vader meegekomen naar de cinema?’

‘Nee. We zijn met Lydia meegekomen.’

‘Wie is Lydia?’

‘De moeder van Gwenny.’

Verstrepen, die de informatie niet kon plaatsen, schudde verbouwereerd met haar hoofd.

‘Gwenny is verjaard en wij waren uitgenodigd voor het verjaardagsfeestje van...’

De rest van de zin hoorde de dienstster niet meer. De echo van het gehuil van dat kleine meisje galmde nog na in haar oren. Ze werd lijkwit toen ze de stijve rug van de man zag. Het spartelende kind. De slepende rechtervoet. De betraande, hulpeloze ogen. Ze voelde zich klein, alsof ze was gekrompen. Ze kon niet meer bewegen. Haar voeten waren weggezonden in de vloer.

